

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3216010209
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3216010209.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému J. X., nar. XX.X.XXXX v M., trvale bytom U. XX, trestne stíhaného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr.zák., na verejnom zasadnutí dňa 7. októbra 2020 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/79/2016 zo dňa 5. júna 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/79/2016 zo dňa 5. júna 2019 bol obžalovaný J. X. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou, č. Pv 116/16/3301-39, zo dňa 15.11.2016 pre skutok obžalobou právne posúdený ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 7.8.2014 v Bánovciach nad Bebravou v predajni MOTO J. na ul. R. cesta č. XXXX/XA uzatvoril ako predávajúci s poškodeným J. T. - J. J. kúpnu zmluvu, ktorou sa zaviazal poškodenému predať a odovzdať motocykel značky Honda CB1000R, rok výroby XXXX, VIN: M za cenu 5000 €, po tom, ako poškodený za neho vyplatí úver v spoločnosti Banco Banif Mais S. A. v celkovej výške 6134,35 €, motocykel po vyplatení úveru poškodeným na poškodeného neodhlásil a tento mu doposiaľ neodovzdal a namiesto toho motocykel dňa 4.9.2014 znovu predal spoločnosti Due Fratelli, s. r. o. za sumu 3900 €, čím poškodenému spôsobil škodu vo výške 5000 €, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku bol poškodený J. T. - J. J., so sídlom Veľké Chlievany č. 69, IČO 17766885 odkázaný s nárokom na náhradu škody na občiansko súdne konanie.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote podal proti nemu písomne odvolanie prokurátor. Dodatočne prokurátor odvolanie písomne odôvodnil nasledovne:

„Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/79/2016 zo dňa 5.6.2019 bol obžalovaný J. X. oslobodený spod obžaloby pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona z dôvodu uvedeného v § 285 písm. b) Trestného poriadku, teda že žalovaný skutok nie je trestným činom.

Samosudca svoje rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby odôvodnil najmä tým, že výsledky dokazovania nevyznegli jednoznačne v neprospech obžalovaného a z vykonaných dôkazov nemožno vyvodit' bezpečný záver, že skutok tak, ako sa stal, je trestným činom, a to najmä s poukazom na subjektívnu stránku skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Z uvedených dôvodov s poukazom na zásadu in dubio pro reo v pochybnostiach rozhodol v prospech obžalovaného a tohto spod obžaloby oslobodil.

V danej veci sa stotožňujeme so záverom, ku ktorému dospel aj Okresný súd Bánovce nad Bebravou, a ktorý konštatuje na strane 8 rozsudku sp. zn. 3T/79/2016 zo dňa 5.6.2019 v časti, že k realizácii prevodu motocykla z poškodeného na obžalovaného skutočne došlo dňa 7.8.2014, pričom táto skutočnosť je spoľahlivo a nepochybne preukázaná tak subjektívnymi dôkazmi - výpoveďou poškodeného a čiastočne aj výpoveďou obžalovaného a ďalších svedkov, ako aj objektívnymi dôkazmi - skladová príjemka, potvrdenie o realizácii bankového prevodu úverovej spoločnosti a inými. Súd mal po vykonanom dokazovaní taktiež za preukázané, že ešte pred prevodom motocykla obžalovaným na tretiu osobu (spoločnosť Due Fratelli, s.,r.,o., dňa 4.9.2014) došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu kúpy obžalovaným poškodenému, čím došlo k zavŕšeniu predaja motocykla ako hnuťelnej veci a poškodený sa ako kupujúci odovzdaním veci - traditio - stal riadnym vlastníkom motocykla. V tomto smere bola sporná len tá otázka, či k odovzdaniu veci - aj keď len krátkodobému - došlo hneď dňa 7.8.2014 alebo v následnom, bližšie neurčenom dni mesiaca august 2014, ako to uvádzal svedok H. X. - otec obžalovaného, ktorý vo svojej výpovedi potvrdil, že predmetný motocykel v mesiaci august 2014 bol odovzdaný poškodenému. Skutočnosť, že poškodený - ako vlastník veci túto následne zapožičal obžalovanému je podľa nášho názoru bez právneho významu.

Okresný súd Bánovce nad Bebravou na str. 9 uvedeného rozsudku uvádza, že vykonaním dokazovaním bolo taktiež preukázané, že dňa 4.9.2014 došlo k prevodu motocykla obžalovaným na spoločnosť Due Fratelli s.r.o. a táto skutočnosť nebola v konaní spochybnená.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí ďalej konštatuje, že v období medzi 7.8.2014 až 4.9.2014 skutočne došlo k rokovaniam o možnom spätnom odpredaji motocykla obžalovanému poškodeným, pričom počas tohto obdobia mal motocykel v nerušenej držbe obžalovaný, bolo však preukázané, že v období medzi 7.8.2014 až 4.9.2014 k žiadnemu ďalšiemu predaju motocykla z poškodeného na obžalovaného nedošlo. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním sa nepotvrdila verzia obžalovaného o „3. prevode“ motocykla späť na obžalovaného, nakoľko z vykonaného dokazovania z odboru grafológia vyplynulo, že ani podpis na tejto zmluve (rovnako ako ani v prípade zmluvy zo dňa 7.8.2014) nie je pravý a okrem výpovede obžalovaného v tomto smere nesvedčil ani žiadny iný objektívny, ako ani subjektívny dôkaz, a v skutočnosti mohlo dôjsť maximálne k rokovaniam o možnom spätnom odpredaji motocykla obžalovanému, nie však k skutočnej zmene v osobe vlastníka.

Súd mal vzhľadom na prebiehajúce rokovania medzi poškodeným a obžalovaným v období medzi 7.8.2014 až 4.9.2014 pochybnosť, či obžalovaný nemohol subjektívne nadobudnúť pocit, že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy na motocykel, ktorý mal v tom čase v držbe obžalovaný, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že poškodený ho v tomto období nechal motocykel ešte užívať.

V tejto súvislosti si dovoľujem poznamenať, že obžalovaný nemohol ani len teoreticky nadobudnúť mylné presvedčenie o otázke, kto je skutočným vlastníkom motocykla v čase, kedy tento previedol na 3. osobu. Z vykonaného dokazovania, a to tak z výpovede obžalovaného, ako aj výpovede poškodeného vyplynulo, že motocykel si od poškodeného fakticky len vypožičal na dočasné užívanie, avšak s plným vedomím, že vlastníkom motocykla je poškodený a v tomto smere do značnej miery zneužil dôveru, ktorú mal voči nemu poškodený, a to jednak na základe toho, že sa poznali už predtým a tiež na základe toho, že v rámci komunity "motorkárov" medzi týmito panuje vyšší stupeň dôvery, než je v spoločnosti bežný.

Všeobecné neformálne ústne rokovania o teoretickej spätnej kúpe motocykla v bližšie neurčenom čase v budúcnosti obžalovaným od poškodeného za presne neurčenú cenu nemohli obžalovaného v žiadnom prípade viesť k mylnej úvahe, že sa znovu stal vlastníkom motocykla, výlučne na základe rozhovoru s poškodeným a navyše bez poskytnutia alebo aspoň dohody o poskytnutí akéhokoľvek konkrétneho protiplnenia za opätovné nadobudnutie vlastníckeho práva k motocyklu. Kúpna zmluva je ako právny úkon dvojstranná a vyžaduje si konkrétnu dohodu o základných náležitostiach, ktorými sú predmet kúpy a cena. Samotná

skutočnosť, že si potenciálny kupujúci vypožičia potenciálny predmet kúpy od vlastníka veci (napr. na vyskúšanie alebo z akéhokoľvek iného dôvodu) a má ho počas určitej krátkej doby vo svojej faktickej držbe a vo všeobecnej rovine sa spolu rozprávajú o teoretických podmienkach možnej kúpy tejto veci nezakladá, ani nemôže zakladať presvedčenie potenciálneho kupujúceho o tom, že už na základe dočasného užívania veci a neformálneho všeobecného rozhovoru sa stal jej vlastníkom.

Z týchto dôvodov sa s názorom okresného súdu v otázke úmyselného konania obžalovaného nestotožňujeme a sme toho názoru, že obžalovaný konal jednoznačne v priamom úmysle obohatiť sa na škodu cudzieho majetku, a to už od počiatku, pričom motív takéhoto konania je zjavný aj zo zlej finančnej situácie, v akej sa obžalovaný v tomto období nachádzal, čo jednak potvrdil sám vo svojom výsluchu pred súdom a ktorá bola zrejmá aj z objektívnych listinných dôkazov založených v spise. Obžalovaný mal v danom období viacero úverov, ktoré podľa vyjadrení niektorých z bankových či nebankových inštitúcií, od ktorých mu boli poskytnuté, splácal nepravidelne, čo taktiež poukazuje na podozrenie, že obžalovaný sa mohol podvodným konaním vo vzťahu k poškodenému snažiť zabezpečiť si finančné prostriedky pre svoje potreby zrovna v čase, keď mal finančné ťažkosti.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti vo svojom súhrne som toho názoru, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu záveru a navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 05.06.2019 č.k. 3T/79/2016-657 a vec vrátil podľa § 322 odsek 1 s prihliadnutím na § 322 odsek 4 písmeno a) Trestného poriadku prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

K odvolaniu prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V písomnom vyjadrení obhajoba uviedla nasledovné:

„Dňa 12.08.2019 mi bolo doručené odôvodnenie odvolania Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/79/2016-657 zo dňa 05.06.2019 s tým, že mám možnosť sa k uvedenému vyjadriť.

K odvolaniu Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou uvádzam nasledovné stanovisko:

Ja - obžalovaný sa stotožňujem s rozsudkom okresného súdu, ktorý dospel k záveru, že nedošlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, a to naplnení subjektívnej stránky trestného činu a preto moje konanie nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin.

Okresný prokurátor vo svojom odvolaní uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu, že k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému motocyklu zo mňa - obžalovaného na poškodeného došlo dňa 7.8.2014. K uvedenému uvádzam, že uvedený záver súdu však vyvracia samotnú skutkovú vetu obžaloby, nakoľko okresný súd dospel k tomuto záveru na základe toho, že mal preukázané, že som reálne odovzdal predmetný motocykel poškodenému, čím v zmysle § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a nadobudnutí vlastníckeho práva poškodeným. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že došlo k vyvráteniu tvrdení poškodeného, že som mu predmetný motocykel neodovzdal. Okresný súd správne konštatoval, že keby som predmetný motocykel poškodenému neodovzdal nemohlo vôbec dôjsť k prevodu vlastníckeho práva na poškodeného, ktorý sa za vlastníka považoval. Ja som však od počiatku tvrdil, že k odovzdaniu predmetného motocykla došlo, pričom tieto moje tvrdenia preukazovali aj ďalšie dôkazy ako svedecká výpoveď môjho otca H. X., skladová príjemka a peňažný denník poškodeného. Jediné čo som od začiatku popieral bolo to, že došlo k uzatvoreniu písomnej kúpnej zmluvy zo dňa 7.8.2014, čo sa aj potvrdilo. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že z vykonaného dokazovania boli potvrdené moje tvrdenia a naopak vyvrátené tvrdenia poškodeného (uzatvorenie písomnej kúpnej zmluvy, neodovzdanie motocykla). Súčasne uvedené skutkové závery súdu (s ktorými sa stotožňuje aj prokurátor) jednoznačne vyvracajú skutkovú vetu obžaloby (postavenej výlučne na tvrdeniach poškodeného), podľa ktorej som „dňa 07.08.2014 v Bánovciach nad Bebravou v predajni MOTO MIRO na ul. Partizánska cesta č. 184012A uzatvoril ako predávajúci s poškodeným J. T. - MOTO MIRO kúpnu zmluvu, ktorou sa zaviazal poškodenému predat' a odovzdať motocykel značky Honda O. XXXR, rok výroby XXXX, T.: M za cenu 5.000,- Eur, potom ako poškodený za neho vyplatí úver spoločnosti Banco Banif Mais, SA v celkovej výške 6.134,35 Eur, motocykel po vyplatení úveru poškodeným na poškodeného neodhlásil a tento mu doposiaľ neodovzdal a ....“

Súčasne som toho názoru, že v tomto prípade došlo aj k uzatvoreniu „tretej“ kúpnej zmluvy a teda k opätovnému prevodu vlastníckeho práva na mňa vzhľadom na ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka. Prvou podstatnou skutočnosťou je fakt, že poškodený

mi predmetnú motorku odovzdal a teda v zmysle vyššie uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka previedol na mňa vlastnícke právo k predmetnému motocyklu. Poškodený v rámci konania účelovo tvrdil, že mi ju mal zapožičať, pričom toto tvrdenie v rámci ostatných skutočností vyznieva absurdne a nedôveryhodne.

Druhou skutočnosťou je, že v tomto prípade bola vystavená aj písomná kúpna zmluva (č.l. 115), ktorá obsahuje aj dohodu na cene. Poškodený opäť účelovo zavádzal, že malo ísť o fiktívnu zmluvu, ktorá mala byť vystavená pre moju manželku, čo je absolútny nezmysel. V súvislosti s tvrdeniami prokurátora v predmetnom odvolaní dávam do pozornosti, že i keď zo znaleckého posudku vyplynulo, že podpis poškodeného na predmetnej zmluve nie je jeho, z výpovede svedkov J. ako aj manželky poškodeného vyplýva, že bežnou praxou u poškodeného bolo, že zmluvy za neho podpisovali aj jeho pracovníci. Teda, že títo boli poškodeným poverení na uzatváranie obchodov v mene poškodeného, čo je v súlade s Obchodným zákonníkom. V zápisnici o pojednávaní zo dňa 14.2.2017 na str. 8 posledný odsek manželka poškodeného uviedla „zmluvy som podpisovala aj ja aj predavač J., pričom na zmluve na č.l. 115 je určite podpis predavača." Uvedené potvrdil aj samotný svedok J., čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 30.03.2017, kde na str. 7 uviedol „Čo sa týka podpisu na č. l. 115, to môže byť môj podpis."

Ďalšou skutočnosťou, ktorá potvrdzuje uzatvorenie „tretej" kúpnej zmluvy je samotné tvrdenie poškodeného, ktorý vo svojej výpovedi (zápisnica zo dňa 30.03.2017 str. 3) okrem iného uviedol „ ... počas tohto obdobia ma obž. kontaktoval s tým, že motorku by chcel odkúpiť do jeho vlastníctva s tým, že mi vyplatí sumu 5. 000 €, to znamená, že z toho nebudem požadovať žiaden zisk. Na tomto sme sa dohodli niekedy asi v novembri roku 2014, dohodli sme sa výlučne ústne, dlhší čas sa potom nič nedialo. " Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že samotný poškodený potvrdil dohodu o „treťom prevode", i keď opäť účelovo uvádzal iný dátum.

To, že k dohode o predaji došlo potvrdzuje aj samotné prehlásenie poškodeného v dohode o splácaní dlhu zo dňa 02.05.2016, kde poškodený ako strana dohody v bode 2.1 dohody vyhlásil, že v roku 2014 mi odpredal predmetný motocykel, pričom som mu nevyplatil celú kúpnu cenu.

Ďalšou skutočnosťou potvrdzujúcou, že k „tretiemu" predaju predmetného motocykla došlo, je aj výpis z osobného účtu poškodeného, kde som v priebehu od septembra 2014 do 2015 zasielal fin. prostriedky s poznámkou „kúpa motocykla X."

V smere vyššie uvedených skutočností dávam do pozornosti, že na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti obžalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného možného záveru. Je zrejmé, že aj v zmysle zásady „in dubio pro reo" výsledky dokazovania nevyzneli jednoznačne a dôkazy nesvedčia k vyvodu bezpečného záveru k tomu, že skutok tak ako sa stal je trestným činom a že som ho spáchal ja - obžalovaný.

K odôvodneniu napadnutého rozsudku súdom dodávam aj tú skutočnosť, že trestný zákon vychádza z dôsledného uplatňovania zodpovednosti za zavinenie. Táto zásada patrí medzi základy, na ktorých je vybudovaná definícia trestného činu, čo napokon vyplýva aj z ustanovenia § 17 Trestného zákona, podľa ktorého pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak Trestný zákon výslovne neustanovuje, že stačí zavinenie z nedbanlivosti. Význam uplatňovania zásady za zavinenie spočíva v tom, že k naplneniu trestnej zodpovednosti za následok nestačí ho len spôsobiť, ale je nutné ho taktiež zaviniť. Bez zavinenia teda nie je trestný čin a ani trest. Zavinenie sa pritom musí vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ by sa zavinenie k niektorej z požadovaných skutočností nevzťahovalo, nie je daná subjektívna stránka trestného činu a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatel'a. Je zrejmé, že v tomto prípade nie je daná ani subjektívna stránka trestného činu podvodu, pre ktorý som stíhaný, pretože v konaní bolo minimálne jednoznačne preukázané to, že takýto úmysel tu aj v prípade, že by k takémuto trestnému činu došlo, nebol z mojej strany daný. Aj keby sa teda stal skutok tak, ako je uvedený v obžalobe, nebola by pre naplnenie jeho skutkovej podstaty daná podmienka subjektívnej stránky trestného činu.

V právnom štáte je zásadne neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy. Štát by mal rešpektovať autonómnu vôľu strán v

súkromnom práve (čo nie je zakázané je dovolené), mal by dôsledne vyžadovať, aby práve jednotlivci dbali na svoje práva a záujmy a chránili si ich. Pokiaľ ide o súkromnoprávny vzťah, je potrebné trvať na tom, aby na ochranu svojich majetkových záujmov dbali predovšetkým samotní účastníci takéhoto vzťahu. Od týchto účastníkov je nutné požadovať, aby postupovali obozretne a aby dodržali aspoň elementárne zásady opatrnosti, obzvlášť ak sú pre to ľahko dosiahnuteľné prostriedky. Z hľadiska princípov, na ktorých je založený demokratický štát je neprijateľné, aby trestným postihom jedného účastníka súkromnoprávneho vzťahu bola nahradzovaná nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka pri ochrane vlastných práv a majetkových záujmov. Trestným postihom nie je možné nahrádzať inštitúty iných právnych odvetví, ktoré sú určené na ochranu majetkových práv a záujmov. Tu treba pripomenúť, že zásada ultima ratio trestného práva vyjadruje aj požiadavku, aby trestné právo nebolo využívané len preto, že ochrana podľa iných právnych odvetví je sťažená napríklad v dôsledku preťaženia civilných súdov, prieťahov v civilných konaniach, v dôsledku platenia súdnych poplatkov v civilnom konaní a podobne. Trestné právo nemožno použiť na nápravu porušenia práva len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve celkom rezignoval na civilno-právnu ochranu. Trestné právo nemožno použiť podľa vlastného výberu poškodeného a ani z dôvodu aby trestné právo slúžilo k tomu, že poškodenému pripraví dôkaznú situáciu v pripravovanom civilnom konaní. Jednotlivci nemôžu spoliehať na to, že štát a trestné právo je tu na to, aby dohliadali na súkromnoprávne vzťahy a naprávali rizikové konanie poškodeného.

V zmysle vyššie uvedených skutočností navrhujem odvolanie okresnej prokuratúry v zmysle ust. § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.“

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého výroku oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z odvolania prokurátora a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o tom, že skutok, pre ktorý bola na obžalovaného v prejednávanej veci podaná obžaloba, nie je trestným činom. Pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že prokurátor v dôvodoch podaného odvolania sám konštatuje, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania obžalovaný v súlade s uzatvorenou kúpnu zmluvou zo dňa 7.8.2014 odovzdal predmetný motocykel poškodenému, čo je v diametrálnom rozpore s tvrdením prokurátora v skutkovej vete obžaloby, ktorá kladie obžalovanému za vinu, že predmetný motocykel na základe kúpnej zmluvy zo dňa 7.8.2014 poškodenému „... doposiaľ (poznámka odvolacieho súdu - ku dňu vyhotovenia obžaloby 15.11.2016) neodovzdal ...“.

Odvolací súd v súvislosti s prejednanou vecou považuje za potrebné poukázať na to, že obvinenému bolo vznesené obvinenie a bola podaná obžaloba pre skutok, v ktorom sa obžalovanému kladie za vinu, že s poškodeným dňa 7.8.2014 uzavrel zmluvu, ktorou sa zaviazal poškodenému prediť a odovzdať motocykel, ktorý po vyplatení kúpnej ceny poškodeným v kúpnej zmluve dohodnutým spôsobom poškodenému neodovzdal (viď znenie skutkovej vety obžaloby). Obžalovanému teda obžaloba kladla za vinu, že už pri uzatváraní kúpnej zmluvy dňa 7.8.2014 obžalovaný uviedol poškodeného do omylu o svojej vôli splniť svoju povinnosť, vyplývajúcu mu z tejto zmluvy, teda po zaplatení kúpnej zmluvy previesť na poškodeného vlastnícke právo k predmetnému motocyklu. Totožnosť skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba na obžalovaného, je v prejednanom prípade daná konaním obžalovaného

pri uzatváraní kúpnej zmluvy dňa 7.8.2014 a následkom konania obžalovaného pri uzatváraní tejto zmluvy vo vzťahu k majetku poškodeného. Preto akékoľvek iné konanie obžalovaného (následné disponovanie obžalovaného s predmetným motocyklom) nespĺňa atribúty totožnosti skutku, pre ktorý bolo v prejednávanej veci obžalovanému vznesené obvinenie a podaná obžaloba (viď napr. R8/1985 - k otázke totožnosti skutku). Z uvedených dôvodov predmetom skúmania otázok uvedených v ustanovení 169 ods. 1 Tr. por. je to, či došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi obžalovaným a poškodeným dňa 7.8.2014 a či obžalovaný už pri uzatváraní tejto zmluvy nemal úmysel splniť povinnosť previesť vlastníctvo predmetného motocykla na obžalovaného po uhradení kúpnej zmluvy spôsobom v tejto zmluve dohodnutým.

V súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd musí vytknúť okresnému súdu, že samotné vlastné úvahy okresného súdu, ktorými mal dať odpovede na otázky zisteného skutkového stavu veci (str. 7 posledný odsek až str. 11) je už po formálnej stránke ťažko zrozumiteľný, keď okresný súd formuloval tieto úvahy do jediného odseku v rozsahu troch strán, kde sa okresný súd zaoberá mnohými udalosťami. Napriek uvedenej ťažkej zrozumiteľnosti z tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku možno vyvodiť jednoznačné zistenie okresného súdu, podľa ktorého zistenia mal okresný súd preukázané uzavretie kúpnej zmluvy dňa 7.8.2014 medzi obžalovaným a poškodeným v súlade so skutkovou vetou obžaloby a následný prechod vlastníckeho práva k predmetnému motocyklu na poškodeného jeho odovzdaním poškodenému (na rozdiel od skutkovej vety obžaloby). Správnosť týchto skutkových zistení má nepochybne oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Správnosť týchto skutkových zistení okresného súdu podľa odôvodnenia podaného odvolania v plnom rozsahu akceptuje aj prokurátor.

Keďže s poukazom na uvedené správne skutkové zistenia okresného súdu vykonané dokazovanie nepochybne preukázalo, že poškodený a obžalovaný uzavreli kúpnu zmluvu dňa 7.8.2014 tak, ako je to uvedené v skutkovej vete obžaloby, avšak na rozdiel od obžaloby vykonané dokazovanie nepochybne preukázal, že na základe uvedenej kúpnej zmluvy skutočne došlo k prevodu vlastníckeho práva z obžalovaného na poškodeného odovzdaním predmetného motocykla poškodenému v súlade s ustanovením § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nie je v žiadnom prípade možné obžalovanému implantovať úmysel obžalovaného pri uzatváraní uvedenej zmluvy neodovzdať poškodenému predmetný motocykel tak, ako to kladie obžalovanému za vinu obžaloba.

Pokiaľ ide o ostatné skutkové okolnosti, s ktorými sa podľa právneho názoru odvolacieho súdu okresný súd zbytočne zaoberal v odôvodnení rozsudku a na ktoré poukazoval prokurátor v dôvodoch odvolania, ide o otázky mimo rámca totožnosti skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, teda o otázky ktoré nie sú žiadnym spôsobom významné pre posúdenie, či sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba a či je tento skutok trestným činom.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje za správne a výsledku vykonaného dokazovania v plnom rozsahu zodpovedajúce skutkové zistenie, že kúpna zmluva medzi obžalovaným a poškodeným bola uzavretá tak, ako je to uvedené v skutkovej vete obžaloby, ako aj skutkové zistenie, podľa ktorého vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný len predstieral vôľu uzavrieť túto kúpnu zmluvu. Preto odvolací súd považuje za správny a ustanoveniu § 285 písm. b) Tr. por. zodpovedajúci záver okresného súdu, podľa ktorého sa skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, síce stal, tento však nie je trestným činom.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,

- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.